

LIBRIS

We know
books

Joseph și Augustin Lemann

**PROCESUL LUI IISUS
ȘI ANTICHRISTUL**

Traducere și prefață de
Gabriel Avram

ANTET

va fi dată nouă, celor care scriem această carte, s-o mai trăim; vom fi părăsit planul fizic de multă vreme. Dar, din înaltul cerului, sperăm ca mila Domnului să ne permită să vedem acest spectacol și ne vom uni inimile cu poporul convertit și pocăit. În ceruri, nu există lacrimi; de aceea noi împrumutăm lacrimile fraților noștri, pentru a-l plânge pe Iisus; atunci, casele lui David, Nathan, Levi, Semei vor plânge când va veni ziua și se vor întreba: de unde ai aceste răni în mijlocul palmelor? Ei bine, în acele zile, amintiți-vă, vă rugăm, de cei doi fii ai lui Israel, preoți ai lui Iisus Christos, care au scris aceste pagini! Și, în schimbul ceasurilor pe care le-au consacrat scrierii acestei lucrări, vărsați câteva lacrimi drept omagiu, vărsați-le în numele lor la picioarele Celui condamnat de Sanhedrin!

SUMAR

Prefață.....	3
PARTEA ÎNTÂI: SATAN CONTRA IISUS.....	11
Capitolul întâi.....	13
Capitolul doi: Trei portrete profetice ale Antichristului, în Biblie.....	32
I: <i>Portretul Antichristului în Cartea lui Daniel: Cornul mic ce crește între alte coarne</i>	32
II: <i>Portretul din Apocalipsă: Fiara</i>	33
III: <i>Portretul din a doua epistolă către Tesalonicieni: Omul nelegiurii</i>	34
Capitolul trei: Învățăături cu privire la persoana, originea, persecuțiile și sfârșitul Antichristului.....	36
I: Fapte sigure.....	36
II: Fapte probabile.....	48
III: Fapte nesigure.....	50
IV: Fapte fanteziste.....	60
Capitolul patru: Apostolii adevărilor creștine, cei care vor lupta contra Antichristului.....	65
Capitolul cinci: Timpul venirii lui Antichrist este necunoscut. Interzicerea fixării vreunei date.....	72
Capitolul șase: Unele concluzii.....	76
PARTEA A DOUA: PROCESUL LUI IISUS CHRISTOS.....	87
Capitolul șapte: Poliția din jurul persoanei lui Iisus Christos.....	89
Preambul.....	89
I: Organizarea poliției în Palestina în vremea lui Iisus Christos.....	90
II: Spionajul.....	91
III: Primul mandat de arestare și raportul oficial al poliției.....	93
IV: Al doilea mandat de arestare și intrarea triumfală... 95	

V.: Șiretenia înlocuiește mandatul de arestare.....	97
VI.: Deznodământul precipitat.....	98
VII.: Arestarea.....	100
VIII.: În fața Sanhedrinului.....	102
IX.: La Pretoriu.....	103
X.: La picioarele Crucii.....	106
XI.: Concluzie.....	107

PARTEA A TREIA: COMPONENTA ADUNĂRII CARE A PRONUNȚAT SENTINȚA DE CONDAMNARE A LUI IISUS..... 109

Capitolul opt: Componenta Sanhedrinului în vremea lui Iisus Christos.....	113
Capitolul nouă: Limitarea puterilor Sanhedrinului cu douăzeci și trei de ani înainte de procesul lui Iisus.....	118
Capitolul zece: Calitatea morală a persoanelor care l-au judecat pe Iisus.....	124
I. Camera/departamentul preoților.....	124
II. Camera cărturarilor.....	132
III. Camera Bătrânilor.....	142

PARTEA A PATRA: VALOAREA ACTELOR EMISE DE SANHEDRIN..... 149

Capitolul unsprezece: Fapte revelatoare care demonstrează că Sanhedrinul era hotărât dinainte să pronunțe sentința capitală contra lui Iisus, chiar dacă acesta ar fi fost nevinovat.....	151
I. Prima reuniune a Sanhedrinului.....	151
II. A doua reuniune a Sanhedrinului.....	153
III. A treia reuniune a Sanhedrinului.....	155
Capitolul doisprezece: Reguli de procedură și formalități obligatorii ale Sanhedrinului în cazul dezbaterii unor cauze criminale.....	157
I. Zilele și orele în care era interzisă orice ședință judiciară, sub rezerva nulității judecății.....	158
II. Reguli privitoare la audierea martorilor.....	159
III. Despre examinarea acuzatului.....	160
IV. Despre apărare.....	161

V. Despre judecată.....	162
Capitolul doisprezece: Nerespectarea de către Sanhedrin a niciuneia reguli de procedură judiciară în cazul procesului îndreptat contra lui Iisus Christos (<i>ședința de noapte</i>).....	164
Primul interogatoriu al lui Iisus, luat de Caiafa.....	165
Depoziția martorilor.....	167
Al doilea interogatoriu luat de Caiafa.....	171
Al treilea interogatoriu luat de Caiafa.....	172
Condamnarea pronunțată de Sanhedrin.....	173
Capitolul treisprezece: Violarea de către Sanhedrin a tuturor procedurilor judiciare în cazul Iisus (<i>ședința de dimineață</i>).....	179
Rațiunea pentru care a avut loc această ședință.....	179
Un nou și sumar interogatoriu luat lui Iisus.....	180
Concluzie.....	183

CAPITOLUL ÎNTÂI

Umanitatea, prin persoana lui Adam, fiind subjugată de Satan în paradisul terestru, a devenit, în virtutea unei legi căreia scrip-tura îi recunoaște justetea, sclava demonului, cu atât mai mult cu cât Prințul întunericului nu l-a învins pe om prin violență și opri-mare, ci printr-o șiretenie pe care Adam putea ușor s-o prevenă sau să se ferească de ea. Dar omul, chiar dacă vinovat, a reușit să fie sedus de diavol, spre deosebire de acesta, care a păcătuțit prin el în-suși. Astfel, în vreme ce căderea în păcat a Îngerului întunericului rămâne fără speranță de salvare pentru el, iar pedeapsa este veș-nică, omul are posibilitatea să obțină mizericordia divină. De aceea sârmanilor exilați din Eden și rasei lor li s-a promis un Mântuitor care nu va fi altul decât Fiul lui Dumnezeu, Fiul său consubstanțial și etern. Satan cunoaște aceste lucruri, știe că va sosi pe pământ un Mântuitor care se va încarna, care își va găsi locul în marea familie umană, pentru a o mântui și alina de suferințe. Dar el nu cunoaște decât aceste lucruri, întrucât cunoștințele sale sunt limi-tate, incomplete, neterminate. Ceea ce ar dori el să știe este în ce mod Fiul Domnului va putea exista deopotrivă ca Dumnezeu și Om, și în ce fel se va manifesta divinitatea sa. Dar toate aceste lucruri îi sunt ascunse privirii și investigațiilor sale. Fiind absolut ignorant asupra uniunii personale și secrete care va exista între Logosul Divin și natura umană pe care o va îmbrăca, ceea ce con-stituie de altfel misterul uniunii Hipostactice, mister impenetrabil oricărei inteligențe create, fie ea angelică sau umană, fiind deci exclus de la cunoașterea circumstanțelor speciale în care se vor produce Incarnarea și Mântuirea, Satan nu știe cu certitudine de-cât un singur lucru, și anume faptul că Christos, pe care vrea să-l învingă, va fi Fiul consubstanțial al Domnului. Despre acest anunț supranatural a auzit prima oară pomenindu-se în regiunile celeste, atunci când, invitat fiind de Dumnezeu împreună cu toți îngerii să venereze aprioric Verbul incarnat în natura umană, ca fiind Media-torul religiilor pentru toate creațiile, Satan a răspuns prin aceste cuvinte orgolioase: *Non serviam* (Nu-l voi sluji). Această vestire supranaturală a mai auzit-o a doua oară, în leagănul umanității din

Eden, când, după căderea în păcat pe care tot el, diavolul, a provocat-o, Dumnezeu a anunțat că Logosul său etern se va încarna nu numai ca Mediator al religiilor, dar și ca Mediator al Mântuirii și că, prin acest fapt, va strivi capul șarpelui, prin intermediul piciorului unei femei, care va fi Mama acestui Mântuitor. Satan cunoștea toate aceste lucruri, dar nimic în plus, în raport cu misterele Incarnării și Mântuirii.

Au trecut zeci și zeci de secole de la această prevestire, secole în care diavolul a devenit stăpânul lumii, stăpânul vremurilor. Dar iată că ora prevăzută în decretul divin a bătut, pentru ivirea pe lume a acestui Mântuitor. Vremurile s-au împlinit! Satan bănuiește acest lucru, căci el cunoaște oracolele profeților cu privire la venirea lui Christos, oracole propovăduite în sinagogi și devenite publice. Satan a auzit de acestea, le-a înțeles, le-a citit. Mult mai deștept decât teologii rabini, diavolul a constatat că lucrul acesta se va petrece în tribul lui Iuda, că cele șaptezeci de săptămâni de ani profețite de Daniel au ajuns la scadență și că al doilea templu îl așteaptă pe Christos. De aceea Satan veghează, stă la pândă; dar ce dorește să surprindă? Ceea ce dorește el să surprindă este tocmai apariția Fiului Domnului în această lume. Printre oracolele pe care le cunoaște există unul pe care el îl estimează a se referi la această venire, fiind vorba despre faimoasa profeție a lui Isaia referitoare la Fecioară: «Iată că Fecioara va fi însământată și va naște un Fiu, iar numele său va fi Emanuel, adică *Dumnezeu este cu noi*.» Or, concepțiunea și nașterea fiind fapte de ordin natural, intră în sfera de cunoștințe ale lui Satan. Prin perspicacitatea naturală cu care este înzestrat, diavolul poate cunoaște tot ceea ce ține de trup. La acest moment al istoriei lumii, Satan își indreaptă deci atenția în căminele din Palestina, spionează pentru a prinde momentul venirii pe lume a Fiului lui Dumnezeu. Va fi însă dezamăgit. Teologia ne învață că sfânta concepțiune în sânul imaculat al Fecioarei Maria a fost ascunsă privirii agere a Prințului decăzut. Prezența Sfântului Iosif l-a înșelat, în vreme ce o virtute divină i-a limitat percepțiile diavolului care a crezut că sarcina Mariei nu este decât un fapt natural, normal. Crengile palmierului protector al blândului și dreptului Iosif au ascuns-o pe cea mai pură dintre fecioare, servind drept vâl protector pentru creația Duhului Sfânt:

astfel Cuvântul divin s-a făcut carne, iar Satan nu a știut lucrul acesta.

Dar iată că la nouă luni de la Incarnare, într-o noapte înstelată, într-o mică localitate din Iudeea, a răsunat această cântare celestă: Glorie Dumnezeului cel înalt din ceruri și pace pe pământ oamenilor de bună credință! Se petrecuse nașterea temporală a Fiului lui Dumnezeu, care era acum anunțată și cântată de îngeri. Satan a ciulit urechile, a privit, a văzut cum sârmanii păstori își trimiteau unul altuia vestea îngerească: Astăzi, în orașul lui David, s-a născut un Mântuitor, care este Christosul, Domnul nostru al tuturor. Neliniștit, Satan s-a amestecat printre ei. «Să fie acesta Fiul lui Dumnezeu, care tocmai s-a născut?», s-a întrebat el. Iată-l ajuns în fața staulului din Bethleem. Ce vede el? Într-o iesle, între două animale, un copilaș care plânge și are nevoie de ajutorul celorlalți, care nu poate nici vorbi, nici acționa, un copil care nu este diferit prin nimic de ceilalți copii. Satan se întreabă: «După profeția lui Miheia, într-adevăr, la Bethleem trebuia să se nască Christosul; la fel, el trebuia să apară sub forma unui copil, după cum spune și Isaia; dar, oricât de mititel ar fi acesta, divinitatea sa trebuie să strălucească în vreun fel.» Atunci purcede în a-l examina, dar, în sărăcăciosul staul, nu părea a fi nici cea mai mică urmă de divinitate. Dimpotrivă, nu existau decât semne de slăbiciune, biete infirmități ale trupului din carne și sânge! Iisus plângea, dărdăia de frig, fiind înfășat repede. Imposibil, și-a spus Satan, ca în împrejurări atât de sărăcăcioase și de umilitoare să se nască Fiul Domnului!

Epifania s-a petrecut de Crăciun, tot Ierusalimul este cuprins de emoție. Magi veniți din Orient își fac dintr-o dată apariția, cerând să li se dea voie să se închine Regelui Iudeilor și vestind faptul că o stea, un astru miraculos, le-a călăuzit pașii. «Numai un singur Dumnezeu este venerat, și-a spus Satan, dacă despre el este vorba!» Iată-l din nou neliniștit, mult mai neliniștit decât cetățenii din Ierusalim, amestecându-se nevăzut în suita Magilor care se îndreaptă spre Bethleem. Aceștia se prosternă și îl venerază pe micuț, iar această închinare îl pune și mai tare în încurcătură pe Satan. Însă se liniștește; la instigarea sa, Irod a poruncit masacrul Inocenților. La adăpostul nopții, Iosif și familia sa au fugit din

Ierusalim. «Oare un Dumnezeu atotputernic fuge astfel, pe furis? Nu, n-are cum să fie acesta Iisus.», își spune din nou Satan. Și plecarea misterioasă a Magilor, avertizați în somn de către un înger să nu se mai întoarcă la Ierusalim, îi confirmă lui Satan această idee; o astfel de retragere clandestină nu ar fi avut sens, decât dacă o pui pe seama rușinii de a te fi înșelat asupra divinității lui Iisus.

Cei treizeci de ani necunoscuți ai lui Iisus contribuie și ei la calmarea bănuielilor demonului, care își spune în sine: «Dacă Iisus ar fi fost Fiul lui Dumnezeu, Mântuitorul care trebuie să-mi cucerească împărăția, nu s-ar fi ascuns atâta amar de vreme într-un nenorocit de atelier de tâmplărie din Nazaret.» Ceea ce i-a adormit și mai tare bănuielile diavolului a fost faptul că, de-a lungul acestei perioade de treizeci de ani, nici un miracol al lui Iisus nu a stârnit vâlvă sau admirație. Toate evangheliile apocrife care contrazic lucrul acesta nu sunt decât rodul unor legende, căci Sfântul Ioan afirmă cu tărie că primul miracol înfăptuit la Iisus Christos a fost prefacerea apei în vin, la nunta din Cana Galileii.

Totuși a existat o zi în perioada celor treizeci de ani în care bănuielile lui Satan se poate să-i fi revenit, și anume atunci când Iisus, la vârsta de doisprezece ani, a intrat în templul din Ierusalim și, în mijlocul teologilor uimiți și încântați, a început să le vorbească din inimă, din inima sa care era un tezaur al adevărului, al științei, înțelepciunii dar și al iubirii depline. Cu ochii atințiți asupra lui, stupefiați și plini de admirație în același timp, această adunare formată din Farisei și Saduchei se întreba: «Oare cine este copilul acesta atât de înzestrat?» Unii dintre ei erau îngândurați, căci întrebările și răspunsurile acestui copil le-au amintit că vremurile pentru venirea lui Christos s-au împlinit. Numai că întreaga adunare se afla într-o profundă eroare, căci așteptau sosirea unui Christos politic, a unui cuceritor, care să facă din poporul lui Israel stăpânul lumii. Scrierile de înțelepciune care izvorau de pe buzele copilului Iisus nu au rezonat în inima teologilor, care nu au înțeles nimic din cuvintele lui. Există însă cineva care a înțeles în locul lor, iar acela era Satan. El a aflat că acest copil de doisprezece ani este cel pe care îngerii l-au celebrat la naștere și pe care Magii l-au venerat. Răspunsurile și întrebările venite din partea lui

Iisus l-au surprins mai mult pe Satan decât pe teologi. Însă a existat o circumstanță neașteptată, care i-a adormit încă o dată bănuielile; este vorba despre o femeie care s-a apropiat de Iisus și care i-a adresat acest reproș sau, mai degrabă, această blândă dojană: «Fiule, de ce te-ai purtat astfel cu noi? Tatăl tău și cu mine te-am căutat, fiind speriați că nu te găsim». Copilul s-a înmuiat, a ascultat de vorbele mamei și s-a îndreptat în tăcere pe drumul spre Nazaret. Vălul de întuneric, pentru un moment ridicat, a recăzut apoi peste figura lui Iisus încă douăzeci și opt de ani. Diavolul a răsuflat ușurat.

Apoi, înainte de a veni vremea să predice, o altă voce puternică a răsunat, strigându-le tuturor: «Pocăiți-vă, se apropie împărăția lui Dumnezeu!» Era vocea lui Ioan Botezătorul, Precursorul Domnului. Acesta agita spiritele în Iudeea, Samaria și Galileea, mulțimile înghesuindu-se să-l asculte, agitația ajungând până la Ierusalim. Sanhedrinul a trimis o delegație să-l întrebe: «Cine ești tu? Ești tu oare Christosul?» Ioan Botezătorul le-a răspuns: «Nu, nu sunt eu. Dar vine unul în urma mea, care este mai mare decât mine, pentru că a existat înaintea mea, eu nu sunt demn nici măcar să-i leg curelele de la sandale.» Invizibil și amestecat printre membrii acestei delegații, Satan a auzit răspunsul, iar neliniștea i s-a strecurat iarăși în minte. Dar neliniștea s-a preschimbat în spaimă, atunci când a auzit celelalte vorbe ale Botezătorului: «Iată Mielul Domnului, iată-l pe cel care va răscumpăra păcatele lumii», căci, vorbind astfel, Ioan l-a desemnat pe Iisus Christos. Cine altcineva poate răscumpăra păcatele dacă nu Dumnezeu? Atunci, cel prevestit trebuie să fie Fiul Domnului! Acest raționament, pe care diavolul l-a pus de mai multe ori pe buzele Evreilor și pe care l-a făcut și el în acele momente, era just și avea toate motivele să tremure de frică. Însă o întâmplare controversată s-a produs imediat. Iată-l pe acest Iisus, despre care s-a zis că va răscumpăra păcatele lumii, cum intră în apele Iordanului, se amestecă printre mulțimea de păcătoși și îi cere cu umilință lui Ioan Botezătorul să fie și el admis la botezul penitenței. «Păi, dacă are nevoie de acest botez, a judecat în grabă Satan, liniștindu-se, atunci nu este Sfântul sfinților, nu este Fiul Domnului. Un Fiul al Domnului ar avea nevoie de un botez și de pocăință?» Acest prinț al orgoliului nu crede că

Fiul Domnului s-a încarnat pentru a suferi păcatele lumii, iar pentru acest lucru trebuia mai întâi să îndure Calvarul pe cruce, să accepte în mod deschis să se încarce cu povara acestor păcate și să-și asume în mod public responsabilitatea în fața lui Dumnezeu. Ori, chiar în acele momente, în apele Iordanului, Iisus s-a înfățișat public ca fiind păcătos, cerând botezul în numele întregii specii umane. Satan nu a înțeles cum trebuie atitudinea lui Iisus, iar neliniștea sa s-a risipit; n-a crezut că Iisus e Sfântul sfinților, Fiul lui Dumnezeu. Ceea ce nu a înțeles diavolul este chiar acest act interior al lui Iisus, care a acceptat în secret printr-un act al voinței proprii, în fața Tatălui, să se încarce cu povara păcatelor omenirii. Această substituție, deschisă odată cu înlocuirea biblică a lui Essau cu Iacob, s-a petrecut fără ca Satan să-și dea seama. Să ne amintim de cuvintele bătrânului Isaac: «Este vocea lui Iacob, a spus acesta pipăindu-și fiul, dar mâinile sunt ale lui Essau». Iar o lumină divină i-a revelat atunci lui Isaac actul pe care-l va comite Iisus peste veacuri, prin această re-substituție într-o persoană care va lua asupra sa păcatele tuturor, o revelație ce l-a făcut pe patriarhul Isaac să intoneze acel cântec profetic de recunoștință: «Mirosul trupului fiului meu este cel al unui ogor fertil și binecuvântat de Dumnezeu! Fie ca popoarele să asculte de tine, o, tu, fiul meu, care vei fi adorat de toate neamurile!» Dar acum, pe malurile râului Iordan, scena s-a mărit, căci de abia a ieșit Iisus din apă că băierile cerului s-au deschis, iar Duhul Sfânt s-a pogorât sub formă de porumbel, iar din înaltul cerurilor s-a auzit o voce teribilă răsunând: «Acesta este Fiul meu mult-iubit în care mi-am pus toate speranțele!»

Într-o clipită, deși se liniștise, Satan a rămas perplex. Substituția pe care Iisus a operat-o în sine, fără ca diavolul să-și dea seama de acest lucru, a fost ceva care i-a scăpat. Totuși, el a văzut cerurile deschizându-se, porumbelul pogorându-se pe umărul lui Iisus, a auzit vocea care răsună «Acesta este Fiul meu mult-iubit». «Deci acesta este, și-a spus, nu mai încap în doială». Dar imediat și-a revenit, spunându-și: «Dar, totuși, despre ce Fiu este vorba? Este un Fiul natural, consubstanțial Tatălui? Sau e vorba despre un fiu adoptiv, unul din acei muritori privilegiați, după cum am întâlnit atâtea în istoria poporului lui Yahve? Oare regii Israelului

nu sunt derumiți în Biblie fi ai lui Dumnezeu? David era un fiul al Domnului; Ezechiel și Iosea la fel. La fel este cazul și cu Iisus? Se pare că da. Căci adevăratul Fiu al Domnului, Fiul său natural, nu poate apărea în ipostaza de păcătos, după cum a procedat Iisus, care s-a prosternat la picioarele Botezătorului. Între păcătos și Dumnezeu, o știu pe pielea mea, există un întreg abis. Acest om tocmai a primit botezul păcătoșilor, deci nu poate fi Fiul Domnului!» Astfel raționa Satan pentru a se liniști pe sine, dar, după numai câteva clipe, iată ce și-a zis: «Totuși, cerurile s-au deschis deasupra capului său. Vocea pe care am auzit-o a spus: «Acesta este Fiul meu mult-iubit», deci nu fiul adoptiv ci Fiul meu prea-iubit. Vocea a adăugat apoi «cel în care mi-am pus toate speranțele și încrederea». Oare această încredere totală pe care i-a acordat-o nu înseamnă oare că este chiar Fiul său natural, consubstanțial? Avem atunci, într-adevăr, de a face cu Fiul Domnului?»

Măcinat astfel de îndoieli, pentru că Satan ignora misterul împlinit al Incarnării, adică Logosul lui Dumnezeu care subzistă în același timp în două naturi, dintre care una, cea umană, poartă povara păcatelor noastre, diavolul nu mai știa ce să creadă. Minte sa era confuză, mai ales că sosise ceasul în care văzuse și auzise toate contrastele și toate ciudăteniiile care, vreme de treizeci de ani, se produsese în viața lui Iisus. A asistat la nașterea sa vestită de îngeri, urmată de misterul stelei care i-a călăuzit pe Magi. A fost martor atunci când, în templu, Simon l-a numit pe Iisus Mântuitorul Domnului și când doctorii în teologie au rămas muți de uimire în fața înțelepciunii sale. L-a auzit pe Ioan Botezătorul numindu-l *Cel care își asumă păcatele lumii* și iată că acum o voce maiestuoasă, vocea lui Dumnezeu, îl proclamă Fiul său mult-iubit. Toate aceste fapte ar trebui să-l facă pe Satan să creadă că Iisus este Fiul natural al lui Dumnezeu. Dar, pe de altă parte, l-a văzut pe Iisus născându-se în sărăcie, mergând la templu ca orice păcătos de rând, fugind în Egipt, ascultând de o femeie; l-a mai văzut, cu câteva clipe înainte, solicitând și primind botezul de pocăință; mâine îl va vede într-un deșert, suferind de foame și de sete, cât și de toate mizeriile de pe pământ. Ori Satan, în orgoliul său, nu poate să-l conceapă a fi Dumnezeu pe cel care acum, având o natură umană păcătoasă, este supus tuturor mizeriilor omenești,